

L'ÀNIMA D'UN PINTOR

Feia dies que estava perdut en un món de colors i llums, tot semblava borrós i a la vegada nítid. No recordava com havia arribat aquí des de casa, però, alhora, no tenia memòria de cap lloc abans d'aquest estrany indret. M'envoltava un paisatge familiar i celestial i en tot el que podia pensar era la intensa olor a flors que m'aclaparava els sentits. Era per això que notava els meus pensaments que perdien intensitat i tenia la llengua tan pastosa que m'impedia parlar? Amb la sensació de flotar, em vaig començar a desplaçar i investigar aquell curiós món de pintura. Era el Cel? Tenia la sensació d'estar en un somni, però si era així, concebre aquest indret semblava una crueltat, si no era real, com tornar a lloc més bell i diví? Vaig recórrer prats i muntanyes, buscant l'olor de lliri que m'obligava a mantenir els ulls oberts. No sentia ni dolor ni sofriment, tot feia gust de dolça tranquil·litat i em movia com una fulla arrossegada pel vent. Arbres verds sense ombres em convidaven a seguir per camins de terra del color del sol i amb textures fines. Seda en forma de roques i flors marcaven el camí al mar. A un costat del passatge vaig trobar una jaqueta lila, estava esquinçada. Era d'una ànima perduda com la meua? Quin món més curiós, les flors cantaven i els arbres robaven jaquetes. Si m'esforçava notava les notes musicals acariciant les puntes dels meus dits, temptant-me a pintar-les. Tan lleuger i feliç em notava que fins al cel de colors canviants podia arribar si m'ho proposava, però llavors mai arribaria al meu destí. On eren els meus lliris estimats? Sentia que buscava molt més que no unes flors, eren el meu amor, els meus records, on eren? Des de dalt d'un pi podia veure una platja, una platja blanca i pura, amb ànimes com la meua travessant d'aquesta vida a la següent. Allà era on havia d'anar.

Vaig caminar i caminar, admirant el paisatge que em rodejava, però a mesura que deixava enrere les meves passes, em sentia més sol i buit. Tota la bellesa que m'envoltava un segon enrere era ara motiu de tristesa, aquell lloc em recordava que no tenia amb qui compartir el que veien els meus ulls. Com explicar a la tornada el que havia vist? Començava a barrejar-ho tot i les paraules no em sortien de la boca, massa temoroses de ser oblidades. Dels ulls em rodolaven perles de color, dibuixant llargs camins daurats sobre les galtes rosades. Pintura. Era tot el que necessitava per fer d'aquell lloc el meu propi paradís. Amb noves forces vaig arribar a la riba del mar, passant per un camp immens de lliris. Quin goig veure la vida amb tanta esplendor! Les flors emanaven una olor nostàlgica i l'aigua reflectia els colors purs del cel. Amb l'ànima tranquil·la, em vaig estendre a la tova sorra blanca, envoltat per les flors que dominaven els meus pensaments i em convidaven a descansar al seu costat. Quin era el meu

propòsit en aquell món de llum, sinó d'apreciar tal bellesa?

Em vaig despertar amb el delicat so de passes i veus. Per primer cop d'ençà que havia arribat a aquella terra desconeguda, em sentia invencible i el sol brillava a favor meu. A mesura que recuperava la consciència, les veus es feien més potents i els colors més nítids. Davant meu, donzelles i éssers alats caminaven amb gràcia entre les flors, com moguts per un corrent invisible. Tan belles i pures, em convidaven amb la seva dansa a acompanyar-les a resseguir la vorera de la mar fins al més enllà. Què m'impedia deixar-ho tot enrere i convertir-me en núvol com aquelles figures de llum? Qui m'enyoraria en el món mortal? Com una visió, vaig veure passar per davant la meva antiga vida, amb tota la seva crueltat i carregada de realisme i temor. Sentia pena pels que encara vivien, ells qui estaven ancorats a lleis mundanes i buscaven justificar la seva existència amb béns materials. Necessitava d'alguna manera alegrar els seus cors i ensenyar-los la veritable bellesa. La meva vida l'havia dedicat sempre a la pintura i en aquest món de colors seria jo l'artista. Dins la jaqueta esquinçada, centenars de pinzells de fusta van aparèixer com per obra divina, dels lliris sortien llenços i de la meva roba gotejava pintura. Utilitzaria fins a la meva última gota de vida per plasmar el que veien els meus ulls, i tornaria al món mortal convertit en profeta. Amb els pensaments clars, em vaig deixar portar pel pinzell, inspirat en les formes i colors únics d'aquell món diví.

Anna Pons Chaumont